

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

Dies ist der Lebenslauf eines 25jährigen Jünglings... Die ihn kannten, wissen es, dass sein männlicher Ernst mit einer Liebenswürdigkeit und innigen Kameradschaftsliebe gepaart war... Oberleutnant Abt hat in der Grabrede betont, dass Kadett Wechsler sowohl als Mensch und Kamerad, als auch als Soldat hervorragend war. Über sein provisorisches Grab hat die Liebe seiner Kameraden ein Mausoleum hingezaubert. Später wurde sein teurer Leichnam exhumiert und nun ruht er schon in heimatlicher Erde.

(—gi.)

Fährich i. d. Res. Karl Steiner.... An einem sonnigen Februarstag rief er uns in die Deckung zu: Kameraden, der Herr Oberstleutnant ist hier, die neuen Stellungen zu besichtigen! Glücklich und frohen Mutes lud er uns ein. Bei solchen Ereignissen fehlte er nie! Wir wollten nicht mithalten, da eben die Post angelangt ist und uns Nachrichten von Daheim brachte. Zehn Minuten später meldet uns Johann, der Offiziersdiener, monoton und gleichgültig: Wir haben einen Verwundeten, soeben wurde er abgeschossen! Wir eilten hinaus und erfuhren sogleich, dass den Fähnrich Steiner während des Rundgangs in der Stellung ein verirrtes, vielleicht gar ohne jede Absicht abgefeuertes Geschoss tödlich traf.

Auf einem kleinen, einfachen Tisch in unserer Deckung waren seine Kostbarkeiten. Obenauf lagen die am Morgen angelangten Briefe seiner Mutter: «Wir beten ununterbrochen für Dich. Unmöglich, dass der Allmächtige unsere heissen Gebete nicht erhöre.» Dies las er noch bevor er seinen letzten Spaziergang antrat... Dort sind die Andenken: die Uhr und auf einer kleinen Kette ein Amulett. Darauf purpurrotes, gestocktes Blut... So schicken wir es nach Hause. Es ist sein Blut.

Der Herr Oberstleutnant hat ihn in der Grabrede als einen wahren Helden geehrt. Mit seinem lächelnden Angesicht hält es Steiner vielleicht selbst heute noch für unmöglich, dass er tatsächlich gestorben... Uns ist es schier unglaublich und wie erst ihm, der vom Leben so viel erwartete, weil ihn ein Jeder lieb hatte... Jetzt wird der arme Held, Fähnrich Steiner nun mehr beweint.

(—gi.)

Hauptmann Julius Wessely. (Fiel am 1. März 1915 im Gefechte bei Tiskova in Galizien.) Der Zufall spielt eine grosse Rolle sowohl im Leben, als auch im Tode... Vor zehn Jahren liessen sich zwei fesche Leutnants fotografieren... Zwei lebensfrohe, junge Männer, erfüllt von den Hoffnungen einer glänzenden Karriere... Dann kam der Krieg, um Hoffnungen zu verwircklichen, um Hoffnungen zu begraben.

Egy huszonötéves életnek ez a története... Wechsler Gyula férfiasan helytállott és meghalt... Akik ismerték, tudják róla, hogy komoly férfiaságával kedves derű és meleg bajtársi szeretet párosult. Nem volt az ezrednek egy tagja sem, aki mély megindulást nem érzett volna, mikor nagyra törő, magasba szökkenő élete derékba tört. *Abt* főhadnagy mondotta búcsúztatójában róla, hogy mint ember, bajtárs és katona egyaránt kimagasló volt... Ideiglenes sírja fölé a bajtársak szeretete valóságos kis mauzóleumot emelt. Azóta hazahozták és hamvai honi földben pihennek immáron.

(—gi.)

Steiner Károly zászlós. Egy februári napfényes napon mosolyogva beszólta fedezékünk ajtaján:

— Fiúk, itt az alezredes, jertek, végigjárjuk az új állásokat! — Boldogan, jókedvűen invitált. Ilyenről a világért sem maradt volna el. Mi nem akartunk menni... Épen ujságot kaptunk, hazai, pesti híreket olvastunk... Tíz perc mulva János, a tüzifát hordó puccer zavar meg az olvasásban. Hangja fás, közömbös, amint a megsokottság unalmával szól:

— Sebesültünk van... Most vitték el...

Kisietünk... Kint egy pillanattal később már tudjuk, hogy Steiner Károly zászlóst a tisztek társságában egy eltévedt, tán minden szándék nélküli kilött ellenséges golyó találta. Halálosan találta.

... A fedezékben, egyszerű kis asztalkán a halott kincsei... Felül a reggel érkezett levelek. Az anyja írása: «Szüntelenül imádkozunk érted. Lehetetlen, hogy a jó Isten sok forró imánkat meg ne hallgassa...» Ezt olvasta, mielőtt utolsó sétajára ment... Ott vannak az emlékek. Óra, kis lánon csüngő amulett... Bibor aludt vér rajta... Így küldjük haza. Az ő vére...

Alezsredes mint igazi hős búcsúztatta el... Maga Steiner Károly az ő mosolygó arcával tárma sem hiszi el magáról, hogy tényleg meghalt... Nekünk is hihetetlen, hát neki, aki bízott az életben, mert szerették... Most már csak siratják szegény, vitéz Steiner zászlóst...

(—gi.)

Wessely Gyula százados. (Elesett 1915. március 1-én a tiskowai ütközetben a Kárpátokban.) Csodálatos véletlenei vannak az életnek, a halálnak... Tíz évvel ezelőtt két fess hadnagy lefényképezte magát... Két életbe néző fiatal arc, telve egy nagy pálya minden reményével, két ifjú élet, ragyogó a halál ismeretlenségtől... Aztán jön a háború, a remények megvalósítója, minden remények temetője...

A két fess hadnagy... Két porladó halott... Szücs László az egyik, Wessely Gyula a másik. Az elsőt már elgyászoltuk, a másodikról is nehéz valami olyat mondani, ami ne fájna, amiben